

ผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ
และห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

Effects of Using a Learning Management Model Based on
Task-Based Learning Using Cooperative Learning and
Flipped Classroom Techniques to Develop Chinese Speaking Skills
and Cultural Understanding in Upper Secondary School Students

ฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์^{1*} และ ชนสิทธิ์ สิทธิสุนทร²
Thitimunin Chupradit¹ Chanasith Sithsungnoen²

¹นักศึกษาปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน)

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

²อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

¹Ph.D. student in Doctor of Philosophy Program (Curriculum and Instruction),

Faculty of Education, Silpakorn University

²Division of Curriculum and Supervision, Department of Curriculum and Instruction,

Faculty of Education, Silpakorn University

*Corresponding author, E-mail: wangleeyuan@gmail.com

วันที่ส่งบทความ 21 พฤศจิกายน 2567 วันที่แก้ไขครั้งสุดท้าย 28 ธันวาคม 2567

วันที่ตอบรับบทความ 18 กุมภาพันธ์ 2568 วันที่เผยแพร่ออนไลน์ 1 มกราคม 2569

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินประสิทธิผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ 1) ศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีน 2) เปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังเรียน 3) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังเรียน 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังเรียนตามรูปแบบ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนแผนกศิลป์ภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 รวมนักเรียนจำนวน 11 คน โดยใช้การเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย รูปแบบการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบทักษะการพูด แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม แบบทดสอบผลการเรียนรู้ และแบบประเมินความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ พบว่า 1) พัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของ
นักเรียนสูงขึ้นในช่วงระหว่างเรียนจากระดับดีเป็นระดับดีมาก 2) ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อน
เรียน 3) ผลการเรียนรู้ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และ 4) ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ
การจัดการเรียนรู้ฯ อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ห้องเรียนกลับด้าน ทักษะการพูด
ภาษาจีน

Abstract

The purpose of this research was to evaluate the effectiveness of the learning management model based on task-based learning using cooperative learning and flipped classroom techniques to develop Chinese speaking skills and cultural understanding in upper secondary school students, consisting of 1) to study enhancing Chinese speaking skills 2) to compare cultural understanding 3) To compare learning outcomes 4) to study student satisfaction. The target used in this research was a group of secondary 5 students in the English-Chinese Program at the Demonstration School of Ramkhamhaeng University English Program (Secondary Level), who were studying in the first semester of academic year 2023, 11 students in total. A purposive sampling method was employed to select the target. The research tools included the learning management model, learning management plans, speaking skills tests, cultural understanding tests, learning outcome tests, and a satisfaction assessment form. The data were analyzed using mean (*M*), percentage, standard deviation (*SD*) and content analysis.

The results of the effectiveness of the learning management model represented as follows: 1) The students improved their Chinese speaking skills during the study from a good level to an excellent level. 2) The post-test cultural understanding of the students were higher than their pre-test cultural understanding. 3) The post-test learning outcomes of the students was higher than before their pre-test learning outcomes 4) The overall satisfaction of the students towards the learning management model was at a high level.

Keyword : *task-based learning management cooperative learning techniques*
flipped classroom Chinese speaking skills cultural understanding

บทนำ

การขยายอิทธิพลของสาธารณรัฐประชาชนจีนในกลุ่มประเทศอาเซียนที่มีการพัฒนาและมีความเจริญก้าวหน้า
อย่างรวดเร็วทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การทหาร และการทูต ทำให้จีนมีบทบาทและอิทธิพลต่อการกำหนดและดำเนิน
นโยบายของนานาประเทศรวมถึงประเทศไทย แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564)
(สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560) ส่งผลให้ด้านการค้าและการลงทุนระหว่างไทย

จีนยังมีมูลค่าที่ขึ้นอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว เครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารอย่าง “ภาษา” จึงกลายเป็นปัจจัยสำคัญ
ในการขับเคลื่อนกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลจึงมีนโยบายส่งเสริมให้ผู้เรียนและประชาชนมีความสามารถในการ
ใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดหลักสูตรการเรียนการสอน
ภาษาจีนให้มีความสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อให้แต่ละสถานศึกษา
นำไปปรับใช้เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษาจีนตั้งแต่ชั้นพื้นฐานและพัฒนาในระดับความสามารถทางภาษาในระดับที่
สูงขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) เล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาทักษะทางภาษาเพื่อให้
นักเรียนมีความรู้และทักษะที่จำเป็นอย่างรอบด้าน จึงได้จัดให้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนตั้งแต่ระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 โดยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จัดเป็นรายวิชาเพิ่มเติมสำหรับนักเรียนที่เลือกเรียนแผน
ศิลป์ภาษาจีน มุ่งเน้นพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารอย่างมีวัฒนธรรม สามารถใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด
ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนคติของตนเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อ
การพัฒนาตนเองและสังคม ทว่าจากประสบการณ์การจัดการเรียนการสอนและจากงานวิจัยในชั้นเรียนของผู้วิจัยที่ผ่านมา
พบว่านักเรียนยังมีปัญหาในเรื่องทักษะการพูดภาษาจีน ได้แก่ การออกเสียงพูดที่ยังไม่ชัดเจน ท่วงทำนองที่ไม่เป็น
ธรรมชาติ และความถูกต้องในการใช้ภาษา ซึ่งความถูกต้องในการใช้ภาษาในที่นี้ มิได้หมายถึงเพียงความถูกต้องในด้าน
หลักภาษาแต่ยังหมายรวมถึงความถูกต้องเหมาะสมในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายด้วย ซึ่ง
ปัญหาดังกล่าวหากไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขย่อมส่งผลต่อการเรียนภาษาจีนในระดับต่อ ๆ ไปของนักเรียน ปัญหา
ทักษะการพูดภาษาจีนยังเป็นปัญหาที่พบโดยทั่วไปในนักเรียนระดับชั้นมัธยมปลาย จากงานวิจัยเรื่องการศึกษาสภาพ
และปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดยะลา ของวรกร แซ่พูน และคณะ (2560)
พบว่า ในด้านปัญหาการเรียนการสอน นักเรียนมีจุดอ่อนในทักษะการพูด ซึ่งความยากในการเรียนภาษาจีนของนักเรียน
ในเรื่องของการออกเสียงอยู่ในระดับที่สูงที่สุด และรองลงมาก็คือการเขียนและการพูด ซึ่งสาเหตุของปัญหามีอยู่หลาย
ประการ เช่น การมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และไวยากรณ์ที่ไม่เพียงพอ จึงเป็นอุปสรรคของการเรียนรู้ภาษาจีนของ
นักเรียน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ยังได้กล่าวถึง
การใช้ภาษาจีนในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารอย่างเหมาะสม และให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาจีนตามแบบแผนและ
วัฒนธรรมจีน ดังนั้นในการเรียนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ ทั้งหลักภาษาและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ควรต้องเรียนรู้
ควบคู่กันไปเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ ซึ่งก็คือการใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ
เพราะการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศไม่ใช่เพียงแค่การเรียนรู้ระบบทางภาษาศาสตร์ของภาษานั้น ๆ เท่านั้น
แต่เน้นการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมในแง่ของการสื่อสาร โดยที่ผู้เรียนจะไม่สามารถเรียนรู้ภาษานั้น ๆ ได้อย่างสมบูรณ์
หากขาดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงวัฒนธรรม (Yu, 2020) ฉะนั้น ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
นอกจากผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษา ผู้สอนยังต้องสอดแทรกประเด็นทางวัฒนธรรมและส่งเสริมโอกาสใน
การวิเคราะห์ประเด็นทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาทางภาษาดังกล่าว ซึ่งการเรียนแบบร่วมมือจะทำให้ผู้เรียนได้
แลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลและเสนอแนะสิ่งที่หลากหลายจากสมาชิกที่มีระดับความรู้ความสามารถที่แตกต่างกัน จึง
สามารถช่วยเสริมสร้างความเข้าใจของผู้เรียนเกี่ยวกับประเด็นและเนื้อหาทางวัฒนธรรมกำลังเรียนรู้ ความเข้าใจใน

วัฒนธรรมจะช่วยให้สามารถสื่อสารกับผู้คนจากวัฒนธรรมเหล่านั้นได้ ในทางกลับกัน หากขาดสิ่งนี้แล้วจะทำให้เรา
ล้มเหลวในการสื่อสาร (Mukminatun, 2009) ในการจัดการเรียนสอนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจึงควรมีความสามารถ
ในการถ่ายทอดความรู้ทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้นๆ ที่จำเป็นต่อนักเรียนเพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจถึงวัฒนธรรมใน
การติดต่อสื่อสารและทักษะทางสังคมที่จำเป็นต้องเรียนรู้ให้เชี่ยวชาญเพื่อใช้ในการสื่อสารได้ตอบได้อย่างเหมาะสม
(Buckley, 2000) ทั้งนี้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาต่างประเทศควรมีความหลากหลาย ซึ่ง
อาจทำได้โดยการฝึกฝนการใช้ภาษาที่สมจริงผ่านการพูดโต้ตอบเล่าเรื่อง การอภิปราย (Finocchiaro & Brumfit, 1983)
โดยการสื่อสารควรเป็นการสื่อสารตามสภาพจริงที่เน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนพูด (Richards & Rodgers, 2002; Lü,
2007) นอกจากนี้ แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ครูควรใช้รูปแบบ
การสอนที่เน้นกระบวนการกลุ่มด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย สอดแทรกวัฒนธรรมเจ้าของภาษาในกิจกรรมการเรียนการ
สอน และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาจีนในการสื่อสารมากที่สุด (จินตนา วิเศษจินดา และ สมพงษ์ จิตระดับ,
2561)

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับหลักการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนา
ทักษะการพูดที่กล่าวมา เพราะผู้เรียนจะได้มีโอกาสฝึกฝนใช้ภาษาผ่านการปฏิบัติภาระงานซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้
สัมผัสประสบการณ์ในการใช้ภาษา ภาระงานจึงเปรียบเสมือนเครื่องมือในการพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ความแตกต่างของภาระงานแต่ละประเภทยังมีส่วนช่วยในการฝึกฝนและพัฒนาความสามารถ
ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนอย่างมีความหมายอีกด้วย (Bygate, Skehan & Swain, 2001)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (กระทรวงศึกษาธิการ,
2545) กล่าวถึงกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้สถานศึกษาส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อ
การเรียนรู้ และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทุกสถานที่ นั่นเป็น
เพราะในยุคปัจจุบันที่ความรู้มีอยู่อย่างมหาศาลในโลกออนไลน์และสามารถสืบค้นได้โดยง่าย ครูผู้สอนจึงต้องออกแบบ
วัฒนธรรมการเรียนการสอนที่ให้อ่านงานแก่นักเรียนโดยการนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกต่อ
การเรียนรู้ ซึ่งนับเป็นกุญแจแห่งการสร้างเยาวชนคุณภาพของไทยเพื่อการก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานโลก (จันทวรรณ ปี
ยะวัฒน์, 2556) แนวคิดห้องเรียนกลับด้าน หรือ “Flipped Classroom” ซึ่งเป็นการใช้เทคโนโลยีการเรียนการสอนที่
ทันสมัยและการให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ผ่านกิจกรรมและก่อให้เกิดให้นักเรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (21st
Century Skills) จึงกลายเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ถูกกล่าวถึงมากในปัจจุบัน (ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน, 2560)

เมื่อพิจารณาแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่จะสามารถพัฒนาทักษะพูดควบคู่ไปกับความเข้าใจทางวัฒนธรรม ของ
นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับแนวทางการจัดการศึกษาในยุคปัจจุบันที่เทคโนโลยี
สารสนเทศเข้ามามีบทบาทในการเอื้ออำนวยความสะดวกการเรียนรู้ จึงต้องอาศัยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับ
เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านมาพัฒนาทักษะพูดและความเข้าใจทางวัฒนธรรม ซึ่งประกอบ
ไปด้วย กระบวนการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นการศึกษาด้วยตนเอง ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความ
เข้าใจ ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมความพร้อม ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้
ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม มาพัฒนาทักษะพูดและความเข้าใจ
ทางวัฒนธรรมของนักเรียน

จากหลักการ ความสำคัญ และความจำเป็นในการพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการพูดภาษาจีนควบคู่ไปกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมที่กล่าวมา ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์สอนภาษาจีนจึงสนใจที่จะศึกษาผลการจัดการเรียนรู้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อประเมินประสิทธิผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แก่

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน
2. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน
3. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน

วิธีดำเนินการวิจัย

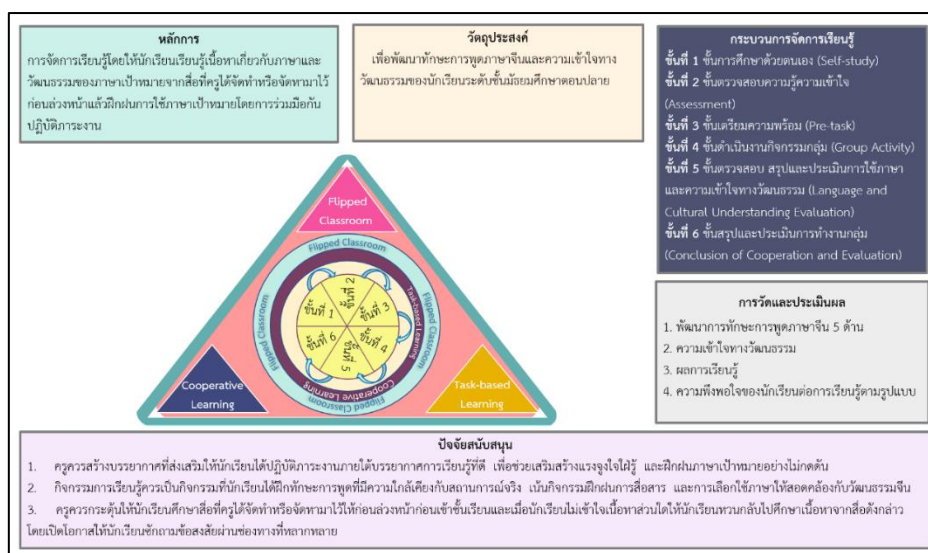
กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนแผนกศิลป์ภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมนักเรียนจำนวน 11 คน โดยใช้ในการเลือกแบบเจาะจง เนื่องจากห้องเรียนดังกล่าวมีนักเรียนที่ความสามารถ เนื้อหาสาระในรายวิชาภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นดังกล่าวมีความเหมาะสมสอดคล้องกับตัวแปรที่ศึกษา โดยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้เปิดให้มีการจัดการเรียนการสอนแผนกศิลป์ภาษาจีนระดับชั้นละ 1 ห้องเรียน

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยในรูปแบบของการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R&D) โดยนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น จากการนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานในการศึกษาในขั้นที่ 1 ศึกษาความต้องการจำเป็น (Analysis : A) มากำหนดกรอบแนวคิดรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม รวมถึงความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ในงานวิจัยโดยดำเนินการจัดสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ (Focus Group Discussion : FGD) จำนวน 7 คน เพื่อวิพากษ์รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งผลการประเมินคุณภาพของรูปแบบ

ฐิติมนันท์ ชูประดิษฐ์^{1*} และ ชนสิทธิ์ สิทธิ์สูงเนิน² (2569) ผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วารสาร
พัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยรังสิต, 20(1), 75-94

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในภาพรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.84$, $SD = 0.31$) โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้

ภาพที่ 1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ที่มา : ฐิติมนันท์ ชูประดิษฐ์, 2566)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ (Index of Objective Congruence : IOC) แล้วเลือกค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.50 ขึ้นไป ซึ่งผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.80 - 1.00 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองภาคสนาม (Field Tryout) กับนักเรียนแผนศิลป์ภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรีที่กำลังศึกษาอยู่ใน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 30 คน เนื่องจากแต่ละหน่วยการเรียนรู้ มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เดียวกัน คือ กระบวนการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน ผู้วิจัยจึงเลือกทดลองภาคสนาม (Field Tryout) จำนวน 1 หน่วยการเรียนรู้ รวม 6 คาบเรียน จากทั้งหมด 4 หน่วยการเรียนรู้ เพื่อให้ทราบอุปสรรคและปัญหาที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการจัดการเรียนการสอนและนำได้ข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขเพื่อเตรียมนำไปใช้ทดลองกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย

3. เครื่องมือประเมินประสิทธิภาพการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบ
ร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วย

3.1 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนจบแต่ละหน่วย 4 หน่วยการเรียนรู้ ทำการทดสอบ
ทั้งหมด 4 ครั้ง โดยการให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแต่งบทสนทนาจากภาพและคำศัพท์ที่กำหนดให้ ประเมินจาก
ทักษะการพูดโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) มีรายการประเมินรายด้านทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการ
ออกเสียง (Accent) ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (Grammar) ด้านความคล่องแคล่วในการใช้
ภาษา (Fluency) และด้านความเหมาะสมสอดคล้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Native speakers' cultural
appropriation) คะแนนเต็มด้านละ 4 คะแนน รวมคะแนนเต็มทุกด้าน 20 คะแนน โดยมีเกณฑ์การประเมิน คือ 16
– 20 คะแนน เท่ากับ ระดับดีมาก 13 – 15 คะแนน เท่ากับ ระดับดี 10 – 12 คะแนน เท่ากับระดับพอใช้ และน้อยกว่า
10 คะแนน เท่ากับ ระดับควรปรับปรุง แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนที่ได้รับการปรับปรุงและแก้ไขไปให้
ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีนจำนวน 5 คนเพื่อตรวจสอบคุณภาพและความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ซึ่ง
ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ทุกรายการประเมิน

3.2 แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม เป็นแบบปรนัย 20 ข้อ ส่วนที่ 1 วัดความเข้าใจในการใช้
คำศัพท์และบทสนทนาที่ถูกต้องเหมาะสมตามหลักวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ส่วนที่ 2 วัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมที่
เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้ ผลการประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน โดยใช้การหาค่า IOC ผลการหา
ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.40-1.00 ข้อสอบมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.24-0.80 และค่าอำนาจ
จำแนก (r) มีค่าตั้งแต่ 0.24-0.80 ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.89

3.3 แบบทดสอบผลการเรียนรู้ เป็นแบบปรนัย 20 ข้อ มุ่งเน้นวัดผลการเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 4
หน่วยการเรียนรู้ ผลการประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน โดยใช้การหาค่า IOC ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง
อยู่ระหว่าง 0.60-1.00 ข้อสอบมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.24-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าตั้งแต่ 0.24-
0.72 ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.88

3.4 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ
1) ด้านเนื้อหา 2) ด้านการจัดการเรียนรู้ 3) ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้ และ 4) ด้านการวัดและประเมินผล ลักษณะ
แบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของ Likert
จำนวน 20 ข้อ จำนวน 20 ข้อ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

5 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจมาก
3 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
1 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

โดยพิจารณาเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยตามความเหมาะสม ดังนี้

4.51 - 5.00	หมายถึง	ความพึงพอใจมากที่สุด
-------------	---------	----------------------

ฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์^{1*} และ ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน² (2569) ผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วารสารพัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยรังสิต, 20(1), 75-94

3.51 - 4.50	หมายถึง	ความพึงพอใจมาก
2.51 - 3.50	หมายถึง	ความพึงพอใจปานกลาง
1.51 - 2.50	หมายถึง	ความพึงพอใจน้อย
1.00 - 1.50	หมายถึง	ความพึงพอใจน้อยที่สุด

ผลการประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน โดยใช้การหาค่า IOC ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.80-1.00

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเตรียมการทดลองใช้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการเตรียมกลุ่มเป้าหมาย นักเรียนแผนกศิลปภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ที่กำลังศึกษาในรายวิชาภาษาจีน ฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 11 คน โดยชี้แจงให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนรู้ ลักษณะการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนบทบาทของอาจารย์ผู้สอนและบทบาทของนักเรียน เกณฑ์การวัดและประเมินผลให้นักเรียนรับทราบอย่างชัดเจน หลังจากขั้นตอนการเตรียมการก่อนการทดลองซึ่งผู้วิจัยได้ทำการชี้แจงข้อปฏิบัติในการสอนให้กลุ่มเป้าหมายทราบแล้ว ผู้วิจัยก็นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้พัฒนาขึ้นตามกระบวนการและขั้นตอนการวิจัยไปใช้ในสถานการณ์จริง โดยจัดการสอนทั้งหมด 4 หน่วย หน่วยละ 6 คาบ คาบเรียนละ 50 นาที รวม 24 คาบเรียน โดยแบ่งระยะเวลาก่อนการทดลอง (Pre-test) 1 ครั้ง (1 คาบ) ระยะเวลาในการทดลอง 24 คาบ และระยะเวลาหลังการทดลอง (Post-test) 1 ครั้ง (1 คาบ) รวมทั้งสิ้น 26 คาบเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยในการคำนวณหาคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2556) เป็นคะแนนประมาณค่าอัตราส่วนร้อยละระหว่างผลต่างของคะแนนสอบหลังเรียนกับคะแนนสอบก่อนเรียน กับผลต่างของคะแนนเต็มกับคะแนนสอบก่อนเรียน

ผลการวิจัย

ผลการประเมินประสิทธิผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

1) ผลการศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนตามรูปแบบ 4 ครั้ง โดยมีค่าคะแนนเต็ม 20 คะแนน หลังจากนั้นนำมาพิจารณาค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เพื่อศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียน มีผลการศึกษาดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนตามรูปแบบ 4 ครั้ง

คะแนนทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียน	ครั้งที่							
	1		2		3		4	
	M	SD	M	SD	M	SD	M	SD

จิตมินันท์ ชูประดิษฐ์^{1*} และ ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน² (2569) ผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วารสารพัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยรังสิต, 20(1), 75-94

(เต็ม 20 คะแนน)	14.00	1.95	16.09	1.70	16.45	1.37	17.45	1.75
แปลความหมาย	ดี		ดีมาก		ดีมาก		ดีมาก	

ภาพที่ 2 คะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนจากการวัด ครั้งที่ 1-4

จากภาพที่ 2 พบว่านักเรียนมีพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนสูงขึ้นในช่วงระหว่างเรียน จากระดับดีเป็นระดับดีมาก โดยผลการทดสอบทักษะการพูด ครั้งที่ 1 อยู่ในระดับดี โดยครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และ ครั้งที่ 4 อยู่ในระดับดีมาก

2) ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้

คนที่	คะแนนก่อนเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนนความแตกต่าง	ร้อยละ คะแนน พัฒนาการสัมพัทธ์
1	10	17	7	70.00
2	10	19	9	90.00
3	13	17	4	51.14
4	10	15	5	50.00
5	15	16	1	20.00
6	12	18	6	75.00
7	11	18	7	77.78
8	13	17	4	57.14
9	14	18	4	66.67
10	11	17	6	66.67
11	8	15	7	58.33

ฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์^{1*} และ ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน² (2569) ผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วารสารพัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยรังสิต, 20(1), 75-94

คนที่	คะแนนก่อนเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนนความแตกต่าง	ร้อยละ คะแนน พัฒนาการสัมพัทธ์
<i>M</i>	11.55	17.00	5.45	62.07
<i>SD</i>	2.07	1.26	2.16	

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($M=17.00$, $SD=1.26$, $M=11.55$, $SD= 2.07$) มีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ร้อยละ 62.07

3) ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ โดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้

คนที่	คะแนนก่อนเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนนความแตกต่าง	ร้อยละ คะแนน พัฒนาการสัมพัทธ์
1	9	10	1	9.09
2	10	19	9	90.00
3	7	17	10	76.92
4	4	10	6	37.50
5	6	16	10	71.43
6	7	14	7	53.85
7	1	10	9	47.37
8	7	16	9	69.23
9	17	20	3	100.00
10	5	16	11	73.33
11	4	11	7	43.75
<i>M</i>	7.00	14.36	7.45	61.13
<i>SD</i>	4.15	3.83	3.11	

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($M=14.36$, $SD=3.83$, $M=7.00$, $SD= 4.15$) คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ ร้อยละ 61.13

4) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ

ตารางที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้หลังเรียน

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ			
	M	SD	ความหมาย	ลำดับ
1. ด้านเนื้อหา				
1.1 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับช่วงวัย	4.09	0.83	มาก	2
1.2 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ	4.00	0.89	มาก	3
1.3 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความง่ายเหมาะสม	4.09	0.70	มาก	2
1.4 ปริมาณเนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม	4.09	0.83	มาก	2
1.5 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ได้เรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง	4.45	0.69	มาก	1
รวมด้านเนื้อหา	4.15	0.78	มาก	②
2. ด้านการจัดการเรียนรู้				
2.1 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาผ่านการปฏิบัติภาระงาน	4.09	0.83	มาก	2
2.2 การปรึกษาหารือ ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กันในชั้นของการดำเนินกิจกรรมกลุ่มช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น	4.09	1.04	มาก	2
2.3 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้นักเรียนได้มีการศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าชั้นเรียน	3.91	0.94	มาก	3
2.4 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้นักเรียนสามารถย้อนกลับมาศึกษาและทบทวนเนื้อหาจากสื่อการเรียนรู้ที่ครูเตรียมไว้ให้ได้หากยังไม่เข้าใจในเนื้อหานั้น ๆ	4.18	0.75	มาก	1
2.5 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาจีนที่ดีขึ้น	4.18	0.75	มาก	1
2.6 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้นักเรียนมีความเข้าใจทางวัฒนธรรมจีนมากขึ้น	4.18	0.75	มาก	1
รวมด้านการจัดการเรียนรู้	4.11	0.83	มาก	③
3. ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้				
3.1 สื่อการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม	4.27	0.79		

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ			
	<i>M</i>	<i>SD</i>	ความหมาย	ลำดับ
กับเนื้อหา			มาก	1
3.2 สื่อการจัดการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น	4.09	0.54	มาก	2
3.3 สื่อการจัดการเรียนรู้มีความทันสมัย	4.27	0.79	มาก	1
3.4 สื่อการจัดการเรียนรู้มีความหลากหลาย	3.64	1.03	มาก	4
3.5 สื่อการจัดการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเรียนอย่างสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย	3.91	1.14	มาก	3
รวมด้านสื่อการจัดการเรียนรู้	4.04	0.88	มาก	④
4. ด้านการวัดและประเมินผล				
4.1 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.27	0.65	มาก	2
4.2 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับระดับความรู้ของนักเรียน	4.36	0.67	มาก	1
4.3 การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับเนื้อหา	4.27	0.65	มาก	2
4.4 มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ชัดเจน	4.18	0.75	มาก	3
รวมด้านการวัดและประเมินผล	4.27	0.66	มาก	①
รวมทุกด้าน	4.13	0.80	มาก	

จากตารางที่ 4 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($M = 4.13$, $SD = 0.80$) และ เมื่อพิจารณาความพึงพอใจของนักเรียนเป็นรายด้านพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการวัดและประเมินผล ($M = 4.27$, $SD = 0.66$) รองลงมา คือ ด้านเนื้อหา ($M = 4.15$, $SD = 0.78$) ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้เป็นอันดับสุดท้าย ($M = 4.04$, $SD = 0.88$)

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า

1. ผลการศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนตามรูปแบบ 4 ครั้ง พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนสูงขึ้นในช่วงระหว่างเรียนจากระดับดีเป็นระดับดีมาก โดยผลการทดสอบทักษะการพูดครั้งที่ 1 อยู่ในระดับดี โดยครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และ ครั้งที่ 4 อยู่ในระดับดีมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นได้พัฒนาขึ้นบนพื้นฐานแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องที่มีความหลากหลายโดยนำมาสังเคราะห์อย่างถูกต้องตามกระบวนการวิจัย และมีผลจากงานวิจัยก่อนหน้ารองรับว่าสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ 1) แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีการ

มอบหมายชิ้นงานปฏิบัติการทางภาษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์และความพยายามในการเรียนรู้ภาษาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ (Prabhu, 1987; Nunan, 1989; Willis, 1996; Lee, 2000; Bygate, Skehan & Swain, 2001; Ellis, 2003) 2) แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ที่เป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย โดยให้สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถและความถนัดที่แตกต่างกัน ทุกคนมีความรับผิดชอบร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ร่วมกัน เป็นกำลังใจซึ่งกันและกัน ร่วมมือกันปฏิบัติงานโดยมีเป้าหมายเดียวกัน (Johnson & Johnson, 1993; Slavin, 1995; วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2542; กรมวิชาการ 2542; พิมพันธ์ เดชะคุปต์, 2544 ; อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2550; ทิศนา ขัมมณี, 2563) และ 3) แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน ที่เน้นการพัฒนาทักษะและการลงมือปฏิบัติในสิ่งที่ผู้เรียนสนใจและชื่นชอบมากกว่า เน้นที่การบรรยายเนื้อหาเพียงอย่างเดียว โดยมีการปรับเปลี่ยนจากการใช้ช่วงเวลาของการบรรยายเนื้อหาในห้องเรียน เป็นการทำกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกแก้โจทย์ปัญหาและนำความรู้ไปประยุกต์ใช้จริง ส่วนเนื้อหาที่ใช้ในการบรรยายจะอยู่ในรูปของสื่ออื่นๆ โดยครูจะจัดทำเป็นสื่อและวีดิทัศน์ต่าง ๆ ให้นักเรียนสามารถไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเองที่บ้านได้ (Ojalvo & Doyne, 2011; Bergmann and Sams, 2012; วิจารย์ พานิช, 2556; สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2556) โดยผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์เพื่อให้ได้ขั้นตอนของรูปแบบการสอนที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ โดยในขั้นที่ 4 ขั้นตอนงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity) ที่นักเรียนปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แกกัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข โดยหากยังมีข้อสงสัยในเนื้อหาประเด็นใดนักเรียนสามารถย้อนกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหาหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนควบคู่ไปด้วย นอกจากนี้ จากผลการวิจัยยังพบว่านักเรียนมีพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับ โดยผลการทดสอบทักษะการพูดครั้งที่ 4 อยู่ในระดับดีมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะในขั้นที่ 5 ซึ่งเป็นขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Language and Cultural Understanding Evaluation) ที่นักเรียนต้องดำเนินการสรุปและรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงาน ปัญหาที่พบ และเสนอแนวทางแก้ไข ทำให้นักเรียนมีการประเมินการใช้ภาษา และมองเห็นข้อผิดพลาด นำไปสู่การวางแผนแนวทางในการแก้ไขและปรับปรุงให้การปฏิบัติภาระงานในครั้งต่อไปให้ดียิ่งขึ้น ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของสุวรรณี ศิริพิทักษ์ชัย (2559) ที่พบว่า ผลการสร้างและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดภาระงานเป็นฐานโดยใช้แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาโดยใช้ภาระงานเป็นสื่อการเรียนรู้ ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนโดยตรง ผู้เรียนวางแผนการทำงาน คิดแก้ปัญหาที่เกิดจากการทำงาน ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ จากแหล่งเรียนรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยตรง ครูผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้เสนอแนะแนวทางการเรียนรู้เพิ่มเติมด้านเนื้อหาเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางภาษา อีกทั้งเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนอีกด้วย นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนยังช่วยให้ผู้เรียนกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน อีกทั้งการช่วยเหลือและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันยังมีส่วนช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้นด้วย

2. ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ พบว่า ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($M=17.00$, $SD=1.26$, $M=11.55$, $SD=2.07$) ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากในขั้นที่ 1 ซึ่งเป็นขั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study) นักเรียนได้ศึกษาเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนในเบื้องต้น อีกทั้งการใช้สื่อที่เป็นวิดีโอ ภาพนิ่ง หรือภาพเคลื่อนไหวยังช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจ

ทางวัฒนธรรมได้อย่างเด่นชัดยิ่งขึ้น เพราะนักเรียนจะได้เห็นการใช้ภาษาและวัฒนธรรมในการพูดสื่อสารของภาษาดังกล่าว โดยสามารถสังเกตสีหน้า ท่าทาง และน้ำเสียงที่ใช้ในการพูดสนทนาได้อย่างชัดเจน สอดคล้องกับแนวคิดของ (Pratama, 2017) และ Krasner (1999, อ้างถึงใน Dema & Moeller, 2012) ที่ได้เสนอกลยุทธ์การสอนความเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรมไว้ว่า การสอนวัฒนธรรมในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสามารถทำได้โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการสังเกตผ่านภาพยนตร์และสื่ออื่นๆ และวิดีโอเป็นอีกหนึ่งสื่อที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างความเข้าใจของผู้เรียนผ่านสื่อภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ขั้นที่ 4 ขั้นตอนงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity) นักเรียนปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมีการวางแผนร่วมกันในชั้นแรก ปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่นักเรียน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข ซึ่งกระบวนการดังกล่าวช่วยให้นักเรียนได้การสัมผัสวัฒนธรรมผ่านการใช้ภาษา สอดคล้องกับแนวคิดของ Yi Qu (2010) ที่เสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านความเข้าใจทางวัฒนธรรมในการสอนภาษาต่างประเทศ เกี่ยวกับการสัมผัสวัฒนธรรมผ่านการใช้ภาษาว่า การสอนเพื่อเพิ่มความเข้าใจวัฒนธรรมได้มีการบูรณาการเข้ากับกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์และคำศัพท์ เนื่องจากภาษามีความเกี่ยวโยงอย่างใกล้ชิดกับวัฒนธรรมในทุกแง่มุม นอกจากนี้ นริศ วศินานนท์ (2551) ยังกล่าวถึงการเรียนภาษาจีนที่ผู้เรียนควรเรียนรู้และทำความเข้าใจทั้งภาษาและวัฒนธรรมควบคู่กันไปว่า การเรียนการสอนภาษาจีนต้องทำความเข้าใจทั้งภาษาและวัฒนธรรมควบคู่กันจึงจะสามารถทำให้การเรียนการสอนนั้นมีสีสัน สนุกสนาน มีความหมายและมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง ในขั้นที่ 5 ซึ่งเป็นขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Language and Cultural Understanding Evaluation) ก็นับเป็นอีกหนึ่งขั้นตอนสำคัญที่ช่วยยกระดับความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียน เพราะนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายในประเด็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักวัฒนธรรม ทำให้นักเรียนได้ฝึกกระบวนการคิดใคร่ครวญแล้วขยายความคิดของตนเองออกไปอย่างสมเหตุสมผล โดยสามารถอธิบาย เปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของวัฒนธรรมในภาษาแม่กับวัฒนธรรมในภาษาเป้าหมาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านความเข้าใจทางวัฒนธรรมในการสอนภาษาต่างประเทศของ Yi Qu (2010) ที่กล่าวถึงการอธิบายเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรม โดยผู้สอนสามารถเลือกที่จะพูดคุยเรื่องเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะต่าง ๆ บางครั้งอาจให้ผู้เรียนนำเสนอเป็นกลุ่มหรือรายบุคคล โดยในขั้นต้นผู้เรียนอาจเริ่มจากใช้ภาษาแม่ของตนเองก่อน เมื่อผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาในระดับที่สูงขึ้นอาจให้พวกเขานำเสนอโดยใช้ภาษาเป้าหมายได้

3. ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังเรียน พบว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($M=14.36$, $SD=3.83$, $M=7.00$, $SD=4.15$) ทั้งนี้เนื่องจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน ซึ่งเมื่อผนวกเข้ากับแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมร่วมมือกันเรียนรู้กับสมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถที่แตกต่างและหลากหลายและสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ซึ่งกันและกันได้เป็นอย่างดี การนำเทคนิคห้องเรียนกลับด้านมาสอดแทรกในการจัดการเรียนเรียนรู้แบบร่วมมือ จึงจะยิ่งช่วยเสริมสร้างประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ผลศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($M = 4.13$, $SD= 0.80$) และ เมื่อพิจารณาความพึงพอใจของนักเรียนเป็นรายด้านพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการวัดและประเมินผล ($M = 4.27$, $SD= 0.66$) มีการประเมินด้านย่อยลำดับแรก คือ การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้อง

กับระดับความรู้ของนักเรียน ($M = 4.36, SD = 0.67$) รองลงมา คือ การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และการวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับเนื้อหา ($M = 4.27, SD = 0.65$) และลำดับสุดท้ายคือ มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ชัดเจน ($M = 4.18, SD = 0.75$) ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้มีการสร้างเครื่องมือการวัดและประเมินผลตามกระบวนการสร้างเครื่องมือที่ถูกต้อง มีการร่างข้อคำถามให้ครอบคลุมจุดมุ่งหมายการเรียนรู้และเนื้อหาที่ต้องการวัด อีกทั้งยังมีการกำหนดปริมาณสัดส่วนข้อคำถามให้เหมาะสมต่อเนื้อหาแต่ละหน่วยการเรียนรู้ รองลงมา คือ ด้านเนื้อหา ($M = 4.15, SD = 0.78$) โดยมีการประเมินด้านย่อยลำดับแรก คือ เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ได้เรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง ($M = 4.45, SD = 0.69$) รองลงมา คือ เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความยากง่ายเหมาะสม ($M = 4.09, SD = 0.70$) เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับช่วงวัย ($M = 4.09, SD = 0.83$) และ ปริมาณเนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม ($M = 4.09, SD = 0.83$) ลำดับสุดท้าย คือ เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ ($M = 4.00, SD = 0.89$) ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะในขั้นตอนการกำหนดเนื้อหาในการเรียนรู้ผู้วิจัยได้มีการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 เกี่ยวกับความต้องการในการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ รวมทั้งสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาประกอบในการกำหนดเนื้อหาในการเรียนรู้ ตลอดจนศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เกี่ยวกับมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระและมาตรฐานของรายวิชาภาษาจีน จึงทำให้เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง มีความสอดคล้องเหมาะสมกับช่วงวัย มีความยากง่ายและปริมาณเนื้อหาที่เหมาะสม และเนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจสำหรับผู้เรียน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยเป็นลำดับสุดท้าย คือ ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้ ($M = 4.04, SD = 0.88$) ซึ่งการประเมินด้านย่อยที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ สื่อการจัดการเรียนรู้มีความหลากหลาย ($M = 3.64, SD = 1.03$) ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะสื่อการจัดการเรียนรู้หลักที่ใช้ คือ คลิปวิดีโอ ซึ่งถูกนำมาใช้ในชั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study) ทำให้สื่อการจัดการเรียนรู้ขาดความหลากหลาย จึงส่งผลให้ความพึงพอใจในข้อดังกล่าวอยู่ในลำดับสุดท้าย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า หนึ่งในปัจจัยสนับสนุนของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ คือ การกระตุ้นให้นักเรียนศึกษาสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนและเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดให้นักเรียนหวนกลับไปศึกษาเนื้อหาจากสื่อดังกล่าว โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางที่หลากหลาย ในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้ ผู้สอนต้องคำนึงถึงความพร้อมในการเข้าถึงสื่อการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น นักเรียนสามารถใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้อย่างทั่วถึง และมีความพร้อมในการใช้อุปกรณ์เพื่อเข้าถึงอินเทอร์เน็ตในกรณีที่สื่อดังกล่าวเป็นสื่อการเรียนรู้แบบออนไลน์

1.2 จากผลการศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนตามรูปแบบ 4 ครั้งพบว่านักเรียนมีพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนสูงขึ้นในช่วงระหว่างเรียนจากระดับดีเป็นระดับดีมาก ในขั้นตอนงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity) ซึ่งเป็นขั้นที่ให้นักเรียนปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา ครูจึงควรกระตุ้นให้นักเรียนปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่มผ่านการฝึกฝนสื่อสารที่ใกล้เคียงหรือเสมือนกับการสื่อสารจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอตลอดระยะเวลาการจัดการเรียนรู้ให้ได้มากที่สุด

1.3 จากผลการเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนพบว่า ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้ ในขั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study) นักเรียนศึกษาเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหามาให้ให้อ่านล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน ผู้สอนจึงต้องคำนึงถึงการเลือกใช้สื่อที่มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและนักเรียนสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก และพิจารณาถึงความชัดเจนของภาพหรือคลิปภาพเคลื่อนไหว ว่าสามารถสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมในการสื่อสารการพูดได้ชัดเจนหรือไม่ อีกทั้งยังควรพิจารณาถึงระดับความยากง่ายของภาษาให้เหมาะสมกับระดับความรู้ทางภาษาจีนของผู้เรียนในกรณีที่สื่อดังกล่าวเป็นภาษาจีน

1.4 จากการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจด้านสื่อการจัดการเรียนรู้เป็นอันดับสุดท้าย โดยมีการประเมินด้านย่อยลำดับสุดท้าย คือ สื่อการจัดการเรียนรู้มีความหลากหลาย ในการจัดการเรียนการสอน ในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้ผู้สอนอาจเพิ่มเติมสื่อการจัดการเรียนรู้ให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น โดยคำนึงถึงความสอดคล้องต่อเนื้อหาและความสนใจของผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน ร่วมกับเทคนิคการจัดการเรียนรู้อื่น ๆ ที่สอดคล้องกับลักษณะและความต้องการของผู้เรียนในแต่ละยุคสมัย เช่น การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) การจัดการเรียนรู้แบบใช้โครงงานเป็นฐาน (Project-Based Learning) การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) เป็นต้น

2.2 ควรมีการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีนด้านอื่น ๆ เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะการนำเสนอ ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. เข้าถึงเมื่อ 25 พฤษภาคม 2564, จาก <https://www.moe.go.th/>
- _____. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมวิชาการ. (2542). กระบวนการเรียนรู้และยุทธศาสตร์การเรียนรู้. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปแมนเนจเม้นท์.
- จันทวรรณ ปิยะวัฒน์. (2556). ห้องเรียนกลับทางในระบบชั้นเรียนออนไลน์ของไทย ClassStart.org. ใน วิจารย์ พานิช (บ.ก.), *ครูเพื่อศิษย์สร้างห้องเรียนกลับทาง* (น. xx-xx). มูลนิธิสยามกัมมาจล.
- จินตนา วิเศษจินดา และ สมพงษ์ จิตระดับ. (2561). แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. *Veridian E-Journal*, 11(2), 445-455.
- ชนสิทธิ์ สิทธิสุนเนิน. (2560). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับแนวคิดห้องเรียนกลับด้านเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นสำหรับนักศึกษาครู คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 11(3), 1-12.
- ฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์. (2566). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาคุุณบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- ทิตนา แคมมณี. (2563). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 24). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นริศ วศินานนท์. (2559). การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย. *วารสารจีนศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*, 9(2), 263–287.
- พิมพ์ดี เดชะคุปต์. (2544). *การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: แนวคิด วิธีและเทคนิคการสอน*. เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปแมนเนจเม้นท์.
- วรารกร แซ่พุ่น และคณะ. (2560). การศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดยะลา. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา*, 12(ฉบับพิเศษ), 126–136.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). *แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง* (พิมพ์ครั้งที่ 3). วัฒนาพานิช.
- วิจารณ์ พานิช. (2556). *ครูเพื่อศิษย์สร้างห้องเรียนกลับทาง* (พิมพ์ครั้งที่ 2). มูลนิธิสยามกัมมาจล.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2556). *ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม* (พิมพ์ครั้งที่ 7). โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรศักดิ์ ปาเฮ. (2556). การพัฒนาวิชาชีพครูสู่ยุคปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2. ใน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแพร่ เขต 1-2 จังหวัดแพร่ (บ.ก.), *เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาทางวิชาการ การพัฒนาครูทั้งระบบตามยุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษาทศวรรษที่ 2*.
- สุวรรณี ศิริพิทักษ์ชัย. (2559). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดภาระงานเป็นฐานโดยใช้แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. *วารสารคุุณบัณฑิตทางสังคมศาสตร์*, 6(ฉบับพิเศษ), 66–80.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. สำนักนายกรัฐมนตรี. (2560). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560–2564)*. https://www.nesdc.go.th/ewt_dl_link.php?nid=6422
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- Bergmann, J., & Sams, A. (2012). *Flip your classroom: Reach every student in every class every day*. Eugene, OR: International Society for Technology in Education.
- Buckley, L. C. (2000). A framework for understanding cross-cultural issues in the English as a second language classroom. *The CATESOL Journal*, 12(1), 53–72.
- Bygate, M., Skehan, P., & Swain, M. (2001). *Researching pedagogic tasks: Second language learning, teaching, and testing*. Harlow: Pearson Education.
- Dema, O., & Moeller, A. K. (2012). Teaching culture in the 21st century language classroom. In T. Sildus (Ed.), *Touch the world: Selected papers from the 2012 Central States Conference on the Teaching of Foreign Languages* (pp. 75–91). Eau Claire, WI: Crown Prints.
- Ellis, R. (2003). *Task-based language learning and teaching*. New York: Oxford University Press.
- Finochiaro, M., & Brumfit, C. (1983). *The functional-notional approach: From theory to practice*. New York: Oxford University Press.
- Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (1993). *Circles of learning: Cooperation in the classroom* (4th ed.). Edina, MN: Interaction Book Company.
- Lee, J. (2000). *Tasks and communicating in language classrooms*. Boston: McGraw Hill.

- Likert, R. (1932). A technique for the measurement of attitudes. *Archives of Psychology*, 140, 5–55.
- Lü, B. (2007). *Chinese and teaching Chinese as a second language*. Peking: Peking University Press. (in Chinese)
- Mukminatun, S. (2009). Developing cross-cultural understanding through sociolinguistic dissemination: A practice in multicultural education. In *International Seminar: Multiculturalism and (Language and Art) Education: Unity and Harmony in Diversity*, 21–22 October 2009, Languages and Arts Faculty, Yogyakarta State University.
- Nunan, D. (1989). *Designing tasks for the communicative classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Ojalvo, H. E., & Doynes, S. (2011, December 8). Five ways to flip your classroom with *The New York Times*. *The New York Times Learning Network*.
<https://learning.blogs.nytimes.com/2011/12/08/five-ways-to-flip-your-classroom-with-the-new-york-times/>
- Prabu, N. S. (1987). *Second language pedagogy*. Oxford: Oxford University Press.
- Pratama, I. D. (2017). Active learning strategies in teaching cross-cultural understanding for English education students. *EduLite Journal of English Education, Literature and Culture*, 2(1), 303–316. <https://doi.org/10.30659/e.2.1.303-316>
- Richards, J. C., & Rodgers, T. S. (2002). *Approaches and methods in language teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Slavin, R. E. (1995). *Cooperative learning: Theory, research, and practice*. Boston: Allyn & Bacon.
- Willis, J. (1996). *A framework for task-based learning*. London: Longman.
- Yi, Q. (2010). Culture understanding in foreign language teaching. *English Language Teaching*, 3(4), 58–61.
- Yu, R. (2020). Culture in second or foreign language acquisition. *Journal of Language Teaching and Research*, 11(6), 943–947. <https://doi.org/10.17507/jltr.1106.10>

Translated Thai References

- Chantawan, P. (2013). Flipped classroom in Thai online classroom system ClassStart.org. In V. Panich, *Teachers for students create flipped classrooms* (pp. xx–xx). Bangkok: Siam Commercial Foundation. [in Thai]
- Chupradit, T. (2023). The development of learning management model based on task-based learning using cooperative learning and flipped classroom techniques to develop Chinese speaking skills and cultural understanding in upper secondary school students (Doctoral dissertation). Nakhon Pathom: Silpakorn University. [in Thai]

- Dechakupt, P. (2001). *Learner-centered teaching: Concepts, teaching method and technique*. Bangkok: The Master Group Management. [in Thai]
- Department of Academic Affairs. (1999). *Learning process and learning strategy*. Bangkok: The Master Group Management Co., Ltd. [in Thai]
- Jaithiang, A. (2007). *Teaching principles*. Bangkok: Odeon Store. [in Thai]
- Kanjanawasi, S. (2013). *Classical test theory* (7th ed.). Bangkok: Chulalongkorn University Press. [in Thai]
- Khaemmanee, T. (2020). *The science of teaching: Knowledge for organizing effective learning processes* (24th ed.). Bangkok: Chulalongkorn University. [in Thai]
- Ministry of Education. (2002). *National Education Act B.E. 2542 (Amendment No. 2) B.E. 2545* [Online]. Accessed 25 May 2021. Available from <https://www.moe.go.th/> [in Thai]
- Ministry of Education. (2008). *Basic education core curriculum B.E. 2551*. Bangkok: Ministry of Education. [in Thai]
- National Economic and Social Development Board. Office of the Prime Minister. (2017). *The 12th National Economic and Social Development Plan (2017–2021)*. Accessed 25 May 2021. Available from https://www.neSDc.go.th/ewt_dl_link.php?nid=6422 [in Thai]
- Paje, S. (2013). Professional development of teachers towards the 2nd decade of education reform. In *The conference documents of the academic seminar, the development of teachers throughout the system according to the 2nd decade of education reform strategy*. The Primary Educational Service Area Office Phrae, Area 1–2, Phrae. [in Thai]
- Panich, V. (2013). *Teachers for students create flipped classrooms* (2nd ed.). Bangkok: Siam Commercial Foundation. [in Thai]
- Rangabthuk, W. (1999). *Student-centered teaching plans* (3rd ed.). Bangkok: Wattanapanich. [in Thai]
- Saepun, W., & et al. (2017). A study of circumstances and problems on Chinese language teaching and learning in a secondary school, Yala Province. *Journal of Yala Rajabhat University*, 12(Special Issue), 126–136. [in Thai]
- Sithsungnoen, C. (2017). Developing learning co-operative based learning with the concept of flipped classroom for ability to promote in local curriculum development for teachers students faculty of education Silpakorn University. *Journal of Graduate Studies, Valaya Alongkorn Rajabhat University under Royal Patronage*, 11(3), 1–12. [in Thai]

- Suwannee, S. (2016). The development of a learning model based on a task-based learning approach using local tourist attractions to enhance English speaking skills at the Matthayom Sueksa Four. *Ph.D. in Social Sciences Journal*, 6(Special Issue), 66–80. [in Thai]
- Wasinanon, N. (2016). The study of Thailand's systematic Chinese teaching management in higher education. *Chinese Studies Journal, Kasetsart University*, 9(2), 263–287. [in Thai]
- Wisedjinda, J., & Chitradub, S. (2018). Guidelines for Chinese instruction in upper secondary schools. *Veridian E-Journal*, 11(2), 445–455. [in Thai]